

Arrest

nr. 246 980 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 16 juni 2020 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 juli 2019 en hebben zich vluchteling verklaard op 25 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 31 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 3 december 2019.

1.3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers in Griekenland internationale bescherming werd toegekend.

1.4. Op 23 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissingen werden op 26 december 2019 aangetekend verzonden en werden op 2 januari 2020 door de postdiensten betekend.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van A. A.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Deir-ez-Zor. U baatte er drie cafés uit en zou er aldus voldoende inkomsten hebben gehad.

In Syrië zou u gevraagd geweest zijn om te dienen als reservist. Omdat u kinderen had, zou u dit niet hebben willen doen. Bovendien zou uw moeder bij een bombardement zijn omgekomen. Daarom besliste u om met uw gezin veiligere oorden op te zoeken en kwam u uiteindelijk in Griekenland terecht.

Jullie verbleven een jaar en acht maanden in Griekenland. Hoewel het niet uw eerste intentie was, heeft u er met uw gezin een verzoek om internationale bescherming ingediend. Hierop kregen jullie een internationaal beschermingsstatuut en een verblijfskaart in Griekenland.

Wegens een gebrek aan kansen in Griekenland, beslisten jullie uiteindelijk te vertrekken naar België. In België verscheurden jullie jullie Griekse paspoorten en verblijfskaarten en dienden jullie op 25 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek leggen jullie volgende kopieën van documenten neer: uw identiteitskaart, een familieboekje, een legerboekje, uw ontslagbrief uit het leger, een document van de Griekse NGO Praksis, een brief uit het ziekenhuis van Luik en een certificaat van de organisatie Jongeren voor de Vrede uit Brussel, de identiteitskaart van uw echtgenote.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen element hebt kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland (Verklaring DVZ, punt 22).

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert wel in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u onder andere uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. U stelt dat u het er financieel niet meer kon redden, u vond er geen werk, u vond het er onveilig omwille van het aanwezige drank- en druggebruik en u kreeg er geen behandeling voor uw ziek kind. Bovendien maakt u melding van racistisch gedrag ten aanzien van uw zoon (persoonlijk onderhoud CGVS, p.6).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status, diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van en de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/ Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers op internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland een woning en een leefloon mocht ontvangen (persoonlijk onderhoud, p. 6). U verklaart echter dat dit te weinig was om rond te komen en dat u extra steun kreeg van de lokale kerk (persoonlijk onderhoud, p.7). U verklaart verder uw zoon onvoldoende gespecialiseerde medische zorgen kon krijgen, maar stelde wel dat u werd doorverwezen naar NGO's (persoonlijk onderhoud, p.7), waar u wel zou terecht kunnen. Het feit dat jullie na het krijgen van uw statuut - op het moment dat u geen sociale woning meer zou kunnen betrekken, richting België zouden zijn gekomen, wijst erop dat jullie niet de intentie hadden om een leven uit te bouwen in Griekenland. De loutere melding dat er weinig werk is en dat u vreest financieel niet rond te komen, is onvoldoende om te spreken van een vrees of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U en uw vrouw verklaren tevens dat het moeilijk was voor kinderen om naar school te gaan (persoonlijk onderhoud, p. 7). Uw vrouw verklaarde dat uw zoon werd gepest en dat hij daarom na twee maanden van jullie thuis mocht blijven (persoonlijk onderhoud vrouw, p.7). Uit deze verklaringen blijkt dat uw zoon weliswaar naar school kon gaan, maar het slachtoffer was van pestgedrag. U haalt geen bewijzen aan dat uw zoon eventueel niet in een andere school terecht zou kunnen noch dat deze omstandigheden het naar school gaan onmogelijk zou maken.

Wat betreft het probleem met een onbekende jongeman die uw zoon zou hebben geslagen, kan worden opgemerkt dat het hier gaat om een geïsoleerd incident. U verklaart dat u door de Griekse politie niet zou kunnen worden geholpen (persoonlijk onderhoud, p.7), maar brengt hier geen bewijzen voor aan. Uw vrouw verklaarde trouwens uitdrukkelijk dat ze wist wie de dader was, maar dat ze zijn naam niet durfde te zeggen aan de politie. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat de politie wel zou willen helpen, maar dat ze zeker door de vaagheid van jullie verklaringen onmogelijk de dader niet zou kunnen vatten. Het wijst alleszins niet op onwil van hun kant (persoonlijk onderhoud echtgenote p.6).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u neergelegde Syrische documenten (identiteitskaarten, familieboekje, legerboekje) hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk ter discussie staat. Het document van Praksis toont enkel aan dat u niet langer voldeed aan de voorwaarden om in een woning van het ESTIA (Emergency Support to Integration and Accommodation) – programma te verblijven (persoonlijk onderhoud, p. 5). Hieruit kan niet worden afgeleid dat er geen toegang tot accommodatie is. Het

medisch document uit België toont aan dat de leeftijd van uw zoon op basis van de beenderen wordt geschat op vijf jaar terwijl hij de leeftijd van zeven jaar heeft. Hieruit kan niet worden afgeleid dat er geen toegang tot adequate medische zorgen voor hem bestaat in Griekenland. Aan het document waarin wordt gesteld dat u in Brussel deelnam aan een activiteit van 'Organisation Jeunesse de la Paix' kan geen dienstige bewijskracht betreffende uw huidige verzoek om internationale bescherming worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit nodig zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

Ten aanzien van A. N.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Deir-ez-Zor.

In Syrië zou u te lijden hebben gehad onder de oorlogsomstandigheden. Bovendien verklaart u dat uw schoonmoeder zou zijn omgekomen bij een bombardement. Op zoek naar een beter leven kwam u met uw gezin via Turkije in Griekenland terecht.

Jullie verbleven een jaar en acht maanden in Griekenland en kregen er een internationaal beschermingsstatuut en een verblijfskaart.

Omdat de levensomstandigheden er moeilijk waren, uw man er geen werk kon vinden en omdat u de u toegewezen sociale woonst moest verlaten, beslisten jullie uiteindelijk te vertrekken naar België. In België verscheurden jullie jullie Griekse paspoorten en verblijfskaarten en dienden jullie op 25 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek leggen jullie volgende kopieën van documenten neer: uw identiteitskaart, een familieboekje, de identiteitskaart en het legerboekje van uw echtgenoot, zijn ontslagbrief uit het

leger, een document van de Griekse NGO Praxis, een brief uit het ziekenhuis van Luik en een certificaat van de organisatie Jongeren voor de Vrede uit Brussel.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen element hebt kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland (Verklaring DVZ, punt 22).

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert wel in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u onder andere uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. U stelt dat er in Griekenland een tekort is aan onderwijs en medische zorg, en dat het leefloon onvoldoende hoog is. Uw man kon er niet legaal werken (persoonlijk onderhoud CGVS, p.5). U stelt onder andere ook nog dat u werd gediscrimineerd en dat de burens niet vriendelijk tegen u waren (persoonlijk onderhoud, p.5)

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status, diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van en de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/ Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers op internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland een verblijfsstatuut heeft gekregen. U verklaart dat u een leefloon van slechts €450,00 en een woning zou hebben gekregen (persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit zou echter niet voldoende zijn geweest. Eén van de redenen dat u naar België zou zijn vertrokken, is het feit dat u de woning moest verlaten waar u verbleef. Uw man verklaarde echter zelf dat dit gewoon een gevolg was van de wet, dat je zes maanden na het bekomen van een verblijfsvergunning deze woning moet verlaten. Nergens haalt u of uw man voorbeelden aan dat u zou gezocht hebben naar een gepaste woonst nadat u zou moeten vertrekken zijn. Meer nog, u heeft Griekenland verlaten nog voordat u

definitief de woning op 30 juli 2019 zou moeten verlaten, daar u al op 25 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Er kan verwacht worden dat jullie meer inspanningen leveren om in Griekenland een nieuw bestaan op te bouwen.

Verder verwijst u naar het tekort aan onderwijs, medische zorg en het feit dat uw zoon en uzelf zouden zijn gediscrimineerd (persoonlijk onderhoud, p.5). Zoals hierboven reeds aangehaald, kan het niveau van basiszorgen in elk Europees land weliswaar verschillen, maar zijn de basisvoorwaarden ook in Griekenland voor u gegarandeerd. U had een leefloon, kon reizen als u dat wilde, uw zoon is ook naar school gegaan. Dat hij stopte had te maken met pesterijen die overal kunnen voorkomen (persoonlijk onderhoud echtgenoot, p. 7). Ook het incident waarbij uw zoon zou zijn geslagen (persoonlijk onderhoud, p. 6), lijkt eerder een geïsoleerd incident te zijn geweest. Bovendien kon u terecht bij de politie en konden ze u enkel niet helpen omdat u 'iemand had aangeklaagd, maar niet durfde te zeggen waar de dader woonde' (persoonlijk onderhoud, p.6). Uit niets blijkt dan ook een manifeste onwil van de Griekse politie om u bij te staan en verder te helpen.

Ook wat betreft medische hulp stelt u zelf dat u afspraken had bij het Rode Kruis en Artsen zonder Grenzen (persoonlijk onderhoud, p.6), maar dat u deze hulp als onvoldoende beschouwde. Ook hier zijn weer geen bewijzen dat u adequate medische hulp zou ontzegd zijn in Griekenland.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u neergelegde Syrische documenten (identiteitskaarten, familieboekje, legerboekje) hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk ter discussie staat. Het document van Praxis toont enkel aan dat u niet langer voldeed aan de voorwaarden om in een woning van het ESTIA (Emergency Support to Integration and Accommodation) – programma te verblijven (persoonlijk onderhoud, p. 5). Hieruit kan niet worden afgeleid dat er geen toegang tot accommodatie is. Het medisch document uit België toont aan dat de leeftijd van uw zoon op basis van de beenderen wordt geschat op vijf jaar terwijl hij de leeftijd van zeven jaar heeft. Hieruit kan niet worden afgeleid dat er geen toegang tot adequate medische zorgen voor hem bestaat in Griekenland. Aan het document waarin wordt gesteld dat u in Brussel deelnam aan een activiteit van 'Organisation Jeunesse de la Paix' kan geen dienstige bewijskracht betreffende uw huidige verzoek om internationale bescherming worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit nodig zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 89).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht aan de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (de Procedurerichtlijn), en de schending van artikel 2, §§ 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, de principes van machtsoverschrijding en artikel 4 van “*de Charte*” (waarbij de Raad er op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift van uitgaat dat verzoekers hiermee doelen op artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie), voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun verzoek om internationale bescherming slechts heel oppervlakkig heeft onderzocht, ervan uitgaande dat Griekenland internationale bescherming geboden heeft en deze bescherming niet heeft opgehouden te bestaan, hetgeen volgens verzoekers echter niet wordt aangetoond. Zij citeren uitgebreid een rapport van de Parliamentary Assembly of the Council of Europe dd. 4 maart 2019, dat volgens verzoekers de erbarmelijke, vernederende opvangvoorwaarden, zowel op de Griekse eilanden als op het vasteland aantoonst. Zij menen uit voornoemd rapport te kunnen afleiden dat de situatie van asielzoekers en van personen aan wie internationale bescherming werd toegekend niet verschilt en stellen dat hun relaas in het licht van deze informatie volkomen geloofwaardig voorkomt.

Vervolgens pogen verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Zij formuleren hun verweer als volgt: *“Dat het CGVS stelt dat de verzoekende partij griekenland verlaten heeft toen zij te weten kwam dat zij haar woning moest verlaten hetgeen het cgvs aanziet als een teken dat de verzoekende partij geen intentie had haar leven uit te bouwen in Griekenland.*

Dat de motivatie bvan het CGVS de problematiek van de verzoekende partij op generlei manier beantwoordt.

Dat de verzoekende partij degelijk haar best heeft gedaan om in Griekenland proberen te blijven en aldaar een leven weder op te bouwen met haar fdrie kinderen.

Dat zij echter nooit in haar behoeften kon voorzien en niet in staat was de medische kosten voor haar zoon te betalen; toen zij het voordeel kreeg an een woning en een toelage van 450 euro kreeg voor het gezin dat 5 leden telt, hetzij 90 euro per persoon en peer maand pour voeding, kledij, medische kosten enz hetzij 2.90 euro per dag en per persoon...

Dat de cijfers reeds voor zich spreken,

Dat waar het gezin niet in zijn elementaire behoeften kon voorzien wanneer de woning betaald werd, uiteraard helemaal geen kans had om rond te komen wanneer zij zelf een woning moest betaLEN;;;

De gemiddelde prijs voor een studio in Griekenland bedraagt 450 à 250 euro buiten de grote steden.

Het al dan niet in Griekenland blijven releveert niet van de “intenties” doch wel van een vrij eenvoudige berekening...

Het CGVS houdt geen enkele rekening met de Griekse realiteit, een realiteit die uiteraard ook de Grieken raakt maar die de vluchtelingen van het maatschappelijk leven totaal uitsluit ;

Dat bijna 20 % van de Griekse bevolking volledig werkloos is
https://www.statistics.gr/documents/20181/14479704/LivingConditionsInGreece_1119.pdf/57b04186-57e6-90ee-6f78-9b76db5a4e05;

Dat dit verslag bijkomend de argumentatie van het CGVS weerlegt in verband met :

- *Het feit dat er verschillen kunnen bestaan in de economische opvangomstandigheden die de verschillende leden van de Unie kunnen bieden aan asielzoekers of vluchtelingen;*
- *de rechtspraak van het EHRM naar waar het CGVS verwijst om zijn stelling te stoelen;*

Dat de beslissing verder concreet, geen rekening houdt met de Arresten dd 19.03.19 die door het HJEU getroffen werden inzake Jawo, C-163/17, Sharqawi en Magomadov samengevoegde zaken C -297/17, C-318/17 319/17 en C -428/17. (...)

Dat het CGVS niet tot een daadwerkelijk onderzoek is overgegaan van de concrete situatie van de verzoekende partij in Griekenland en evenmin zijn beslissing steunt op een concreet en recente informatie van de concrete situatie in dewelke erkende vluchtelingen in Griekenland geraken;

Dat de situatie van asielzoekers in Griekenland duidelijk niet aanvaardbaar is, ondanks het feit dat deze reeds verbeterd is, en deze situatie heeft de verzoekende partij ervaren vanaf het ogenblik dat zij in Griekenland als asielzoeker is aangekomen.

Dat in casu de beslissing louter gestereotypeert voorkomt :

De Commissaris Generaal beperkt zich inderdaad tot een louter gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binnen een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar;

Dat de verzoekende partij echter niet "enkel" om de materiële toestand en omstandigheden van opvang klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt: in Griekenland kreeg zij geen kans om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet - mensenonterende context ;

Dat de verzoekende partij echter niet "enkel" om de materiële toestand en omstandigheden van opvang in Griekenland klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt.

Dat in casu het gezin 3 jonge kinderen telt die allemaal nooit geen fag naar school hebben kunnen gaan in Griekenland, hetgeen volkomen onaanvaardbaar is , voornamelijk rekening gehouden met het feit dat het gezin 20 maanden in Griekenland verbleven heeft.

Dat het jongste kind geen adequate medische hulp kon verkrijgen en dat het doowijzen naar een organisatie geen adequaat antwoord is op een elementaire behoefte, voornamelijk wanneer het om de gezondheid van een kind gaat.

Dat de verzoekende partij's verklaringen ook ondersteund worden door een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst;

Dat de verzoekende partij geen toegang had tot een noemenswaardige instelling voor werkzoekers en op geen enkel ogenblik de kans kreeg om zelfs heel basiek de Griekse taal te leren; (...)

Dat talrijke bronnen de stelling van het CGVS tegenspreken ;

Dat sinds de Arresten MSS TEGEN BELGIË van het EHRM ANNO 2011, de Dublin overdrachten niet meer als legaal kunnen worden aanzien zij schenden inderdaad art 3 van het EVRM ;

De Europese rechters hadden systemische tekortkomingen in het Grieks asielstelsel weerhouden, zowel met betrekking tot de opvang als met de asielprocedure zelf ;

Intussen heeft de Griekse regering de asielwetten gewijzigd et heeft het aantal asielaanvragen ook drastisch gestegen, volgens de EASO 55 000 aanvragen versus 13000 twee jaar geleden ;

Dat Griekenland echter steeds geen land is voor asielzoekers, mensen die naar bescherming uitkijken ;

Evenmin kunnen erkende vluchtelingen in Griekenland hun leven heropbouwen ;

In een juridisch verslag dat de levensomstandigheden van de Griekse asielzoekers nauwkeurig omsschrijft, stelt een Grieks NOG die actief is in de mensenrechtenverdediging, R.S..A. dat : «Les droits et la protection effective n'existent que sur le papier» ;

Daar waar de beschermingsstatus integratiemogelijkheden binnen de Griekse samenleving zou moeten bieden, is dit niet het geval ;

De asielzoekers zijn de eerste slachtoffers van het verval van het Grieks systeem;

Onaangepaste levensvoorwaarden, precariteit en bedreigingen die de veiligheid raken komen hier nog bij;

Gender bedreigingen, aanval van minderjarigen, uitbating op alle niveau's, racistische aanvallen....

De NGO detailleert in haar verslag het gebrek aan voedsel, water en elektriciteit, de onmogelijkheid om toegang tot zorgen te geraken alsmede het leven in skatts ;

Ook wordt gesteld dat erkende vluchtelingen ook maandenlang in de Hotspots dienen te blijven .

De tussenkomst van NGO's is niet van aard om structurele tekortkomingen te wissen en kan zich niet substitueren aan de staat ; (...)"

Verzoekers voeren aan dat hun rechten in Griekenland aangetast werden "zodat artikel 3 van het EVRM geschonden werd daar waar artikel 3 van het EVRM ongeschonden dient te blijven en de staten een positieve verplichting oplegt." Deze vaststelling volstaat naar het oordeel van verzoekers om de bestreden beslissingen te vernietigen.

Verzoekers betogen eveneens dat *“het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, of reeds een eerste asielaanvraag hebben ingeleid, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.”* en menen dat *“het terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep”* zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Zij besluiten hun uiteenzetting als volgt: *“Dat zij meermaals benadrukt werd dat zij als dieren behandeld en beschouwd werden, zonder dat de autoriteiten de beslissing namen tussen te komen om deze houding te dwarsen of om de bevolking tot vreedzame samenleven op te roepen.*

In casu had het zieke kind meermaals met racisme te kampen.

Dat de Griekse autoriteiten geenszins iets heeft ondernomen om beiden bevolkingen op te voeden met als gevolg een totaal gebrek aan integratie ten aanzien van de vluchtelingenbevolking en een totaal gebrek aan openheid in hoofde van de Griekse bevolking.

Dat het CGVS de ernst van de toestand niet correct benadert;”

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Ter terechtzitting leggen verzoekers een medisch attest neer waaruit blijkt dat hun zoontje een groeiachterstand heeft.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM. Dat *in casu* de beroepstermijn wordt teruggebracht tot 10 dagen doet hieraan geen afbreuk. De Raad kan overigens niet anders dan vaststellen dat verzoekers middels huidig verzoekschrift binnen de wettelijk voorgeschreven beroepstermijn gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en in staat waren hun middelen aan te voeren.

Voorts benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel *in casu* niet pertinent is. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. De Raad merkt hierbij op dat artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk kunnen beschouwen wanneer een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Uit de voorbereidende werken bij artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien dat de verkorte beroepstermijn van 10 dagen tot doel heeft om de behandeling te versnellen van, onder meer, de verzoeken die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk werden verklaard. In de voorbereidende werken wordt bovendien gesteld: *“Gelet op het feit dat ofwel enkel de ontvankelijkheid van het verzoek werd onderzocht, ofwel een versnelde behandeling door de CGVS verantwoord is door de inhoud van het dossier, is het ook verantwoord om binnen het beroep te voorzien in een verkorte termijn, voor zowel het indienen van het verzoekschrift als voor de behandeling*

van het beroep (zie artikel 8). Een versnelde behandeling van deze beroepen, laat immers toe het systeem van verzoeken om internationale bescherming te ontlasten, waarbij de mogelijkheid tot het indienen van een daadwerkelijk beroep gegarandeerd blijft. (...) Doch er wordt benadrukt dat deze verkorte termijnen, naast de vereenvoudiging van de procedures die ze met zich meebrengen, redelijke termijnen blijven, die geen afbreuk doen aan het recht op een effectief beroep van een vreemdeling waarvan het verzoek tot internationale bescherming afgewezen werd. De verzoekers om internationale bescherming hebben immers de mogelijkheid om vanaf de indiening van hun verzoek, een advocaat toegewezen te krijgen, ongeacht of het een eerste dan wel een volgend verzoek betreft. De advocaat die hen werd toegewezen kan hen eveneens bijstaan wanneer zij worden gehoord op het Commissariaat generaal en bij het opstellen van eventuele opmerkingen betreffende het gehoorverslag. Er kan dus worden verondersteld dat de advocaat goed vertrouwd is met het dossier. Er wordt eveneens in herinnering gebracht dat volgens het huidige artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, de verzoeker op elk moment van de beroepsprocedure nieuwe elementen kan aanbrengen, zodanig dat een verkorte termijn voor het indienen van een beroep op geen enkele wijze afbreuk doet aan het recht op een effectief beroep in hoofde van een verzoeker die in eerste aanleg werd afgewezen. Er wordt bovendien aan herinnerd dat de termijn van 10 dagen enkel toepasselijk is wanneer de Commissaris generaal gebruikt maakt van de ontvankelijkheidsprocedure of de versnelde procedure, zoals voorzien in de nieuwe artikelen 57/6 § 3 en 57/6/1 § 1, hetgeen geenszins een automatisme is. Het betreft inderdaad enkel een mogelijkheid voor de Commissaris generaal om gebruik te maken van deze procedures en hij kan dit bovendien enkel doen in de hypothesen waarin door de Europese wetgever een versnelde behandeling nodig wordt geacht, omwille van objectieve redenen gerelateerd aan de grond van de aanvraag en/of aan het gedrag van de verzoeker." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2549/001, 6-8). Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt.

2.3.2. Daarnaast kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissingen schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding en verzoekers lichten dit evenmin toe. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.4.1. In de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers niet ontvankelijk verklaard omdat (i) uit hun verklaringen blijkt dat zij internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, (ii) zij geen gegronde vrees koesteren of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Griekenland, zoals wordt toegelicht, hun basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, (iii) de door hen neergelegde Syrische documenten louter betrekking hebben op hun identiteit en herkomst, die niet onmiddellijk ter discussie staan, het document van Praksis enkel aan toont dat zij niet langer voldeden aan de voorwaarden om in een woning van het ESTIA programma te verblijven en hieruit niet kan worden afgeleid dat er geen toegang tot accommodatie is, uit het medisch document uit België, waaruit blijkt dat de leeftijd van hun zoon op basis van de beenderen wordt geschat op vijf jaar terwijl hij de leeftijd van zeven jaar heeft, niet kan worden afgeleid dat er geen toegang tot adequate medische zorgen voor hem bestaat in Griekenland en aan het document waarin wordt gesteld dat zij in Brussel deelnamen aan een activiteit van 'Organisation Jeunesse de la Paix' geen dienstige bewijskracht betreffende hun huidige verzoek om internationale bescherming kan worden toegekend en (iv) na onderzoek van de elementen in hun administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat hen werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die hen werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is, aangezien de geldigheid van hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, niets er daarenboven op wijst dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Te dezen blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij op 13 september 2018 in Griekenland als vluchteling werden erkend en dat hen er een verblijfsvergunning en paspoort werd afgeleverd. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist, noch blijkt dat verzoekers thans niet langer internationale bescherming zouden genieten. Eenmaal in België zouden verzoekers hun Griekse documenten hebben verscheurd (administratief dossier, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3; stuk 6, p. 4 en p. 8; stukken 19 en 19B, verklaring DVZ, vraag 22). Dit betreft echter slechts een blote bewering van hunnentwege. Hoe dan ook, zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd

en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien er bijgevolg geen indicaties zijn dat de geldigheid van hun status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, hun verblijfsvergunning die verband houdt met hun status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

2.5.2. De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekers, die in Griekenland als vluchteling werden erkend, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat hun levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers hun verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekers toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kunnen verzoekers slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers hun terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

2.5.3. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland, noch dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Verzoekers herhalen in het verzoekschrift hun verklaringen met betrekking tot hun levensomstandigheden in Griekenland, met name dat zij er niet in staat waren om in hun levensonderhoud te voorzien en de medische kosten voor hun zoontje te betalen, dat het leefloon dat zij kregen onvoldoende was, dat zij financieel helemaal niet meer zouden rondkomen nadat zij hun sociale woning dienden te verlaten en dus zelf een woning zouden moeten huren en dat zij geen enkele mogelijkheid hebben gekregen om de Griekse taal te leren en, mede hierdoor, geen werk vonden, waarmee verzoekers er echter niet in slagen de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten waar dienaangaande wordt overwogen als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland een woning en een leefloon mocht ontvangen (persoonlijk onderhoud, p. 6). U verklaart echter dat dit te weinig was om rond te komen en dat u extra steun kreeg van de lokale kerk (persoonlijk onderhoud, p.7). (...) Het feit dat jullie na het krijgen van uw statuut - op het moment dat u geen sociale woning meer zou kunnen betrekken, richting België zouden zijn gekomen, wijst erop dat jullie niet de intentie hadden om een leven uit te bouwen in Griekenland. De loutere melding dat er weinig werk is en dat u vreest financieel niet rond te komen, is onvoldoende om te spreken van een vrees of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* en *“Uit uw verklaringen blijkt dat u in Griekenland een verblijfsstatuut heeft gekregen. U verklaart dat u een leefloon van slechts €450,00 en een woning zou hebben gekregen (persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit zou echter niet voldoende zijn geweest. Eén van de redenen dat u naar België zou zijn vertrokken, is het feit dat u de woning moest verlaten waar u verbleef. Uw man verklaarde echter zelf dat dit gewoon een gevolg was van de wet, dat je zes maanden na het bekomen van een verblijfsvergunning deze woning moet verlaten. Nergens haalt u of uw man voorbeelden aan dat u zou gezocht hebben naar een gepaste woonst nadat u zou moeten vertrekken zijn. Meer nog, u heeft Griekenland verlaten nog voordat u definitief de woning op 30 juli 2019 zou moeten verlaten, daar u al op 25 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Er kan verwacht worden dat jullie meer inspanningen leveren om in Griekenland een nieuw bestaan op te bouwen.”* Gelet op deze vaststellingen en overwegingen, kan aldus niet worden besloten dat verzoekers door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun

meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. De Raad wijst er in dit verband op dat het feit dat verzoekers zes maanden na het bekomen van hun verblijfsvergunning de sociale woning waar zij verbleven moesten verlaten, een beleid van de Griekse overheid vormt waarbij logischerwijs de Griekse overheid accommodaties die bedoeld zijn voor de huisvesting van verzoekers om internationale bescherming opnieuw ter beschikking stelt voor deze personen en waarvan door verzoekers niet wordt aangetoond dat dit beleid een tekortkoming vormt die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt waardoor verzoekers hun terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. De Raad merkt hierbij ook op dat uit de verklaringen van verzoekers geenszins kan blijken dat zij enig initiatief hebben getoond nadat hen internationale bescherming werd verleend om, al dan niet met hulp van Griekse autoriteiten, huisvesting te zoeken. Met de stelling in het verzoekschrift dat de gemiddelde prijs voor een studio in Griekenland 450 euro en buiten de grote steden 250 euro bedraagt, brengen verzoekers ook geen concrete indicaties bij waaruit kan blijken dat zij niet in staat zouden zijn om toegang te krijgen tot huisvesting in Griekenland. Evenmin tonen verzoekers op enige wijze aan dat in geval van terugkeer naar Griekenland zij als begunstigden van internationale bescherming geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt. Zij beweren weliswaar dat verzoeker in Griekenland niet legaal kon werken omdat hij geen werkvergunning (FME/EFEME kaart) had gekregen, doch beperken zich tot het uiten van blote beweringen waar zij stellen *“Gebaseerd op de laatste besluiten, kregen Syriërs geen efeme, ik had negen maanden voor komst nieuwe eerste minister, ingediend, maar toch geen gekregen.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6; stuk 6B, p. 5). De Raad herhaalt in dit verband dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers hun internationale beschermingsstatus, onder meer inzake de toegang tot werkgelegenheid, huisvesting en integratievoorzieningen, en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken. De blote beweringen dat zij geen toegang hadden tot (taal)onderwijs en dat zij als Syriërs, nochtans erkende vluchtelingen met een verblijfsvergunning, in Griekenland bovendien geen werkvergunning konden krijgen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), kan dan ook geenszins overtuigen. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekster verklaarde dat haar man nooit werk heeft gezocht, terwijl verzoeker beweert dat hij wél werk zocht maar men telkens zijn werkvergunning vroeg. Verzoekster liet nog optekenen dat in het zwart werken niet evident is omdat dit niet goed betaalt. Verzoeker verklaarde in dezelfde zin: *“(…) illegaal werk daar is soort slavernij, je werkt tien uur voor vijftien of twintig euro.”* Hij voegde hier echter nog aan toe: *“Ik kon ook niet met een gerust hart naar het werk. Daar waar ik woonde, waren veel cafés waar drugs gedeald werd en geroookt. Het was niet veilig om mijn gezin zomaar achter te laten.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6; stuk 6B, p. 5). In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat uit verzoekers hun verklaringen geenszins naar voren komt dat zij terdege en doorgedreven initiatief toonden om een arbeidsbetrekking te vinden nadat hen internationale bescherming werd verleend. De Raad wijst er in dit verband op de situatie van een verzoeker om internationale bescherming niet gelijkgesteld kan worden aan een persoon aan wie internationale bescherming werd verleend, waarbij - zoals hoger reeds werd vastgesteld - een weerlegbaar vermoeden geldt dat deze laatste in het land waarin hem internationale bescherming werd verleend over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, benadrukt dat het vermoeden dat verzoekers hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf ook de nodige stappen moeten ondernemen om deze uit te oefenen en dat van een persoon die internationale bescherming verkrijgt kan verwacht worden dat diegene de nodige inspanningen levert om de rechten die met de internationale bescherming gepaard gaan, te doen gelden. Uit verzoekers verklaringen kan echter niet blijken dat zij voldoende inspanningen leverden om hun rechten in Griekenland uit te oefenen. Gelet op het voorgaande, kunnen verzoekers in het verzoekschrift dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij wel degelijk hun best hebben gedaan om in Griekenland een nieuw leven op te bouwen en kunnen zij aldus niet volstaan met een verwijzing naar de economisch slechte situatie en hun voorgehouden gebrek aan opvang en/of huisvesting teneinde hun vertrek uit Griekenland te verklaren of te vergoelijken, noch om aannemelijk te maken dat zij er in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift voorts stellen dat hun drie minderjarige kinderen in Griekenland nooit de gelegenheid hebben kregen om school te lopen en dat hun jongste zoonje er

bovendien geen toegang had tot adequate medische zorg, komen zij opnieuw niet verder dan het uiten van blote beweringen en het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij echter geen enkel valabel argument aanbrengen om de vaststellingen uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen waar dienaangaande op goede gronden het volgende wordt overwogen: “(...) *U verklaart verder uw zoon onvoldoende gespecialiseerde medische zorgen kon krijgen, maar stelde wel dat u werd doorverwezen naar NGO's (persoonlijk onderhoud, p.7), waar u wel zou terecht kunnen. (...)*

U en uw vrouw verklaren tevens dat het moeilijk was voor kinderen om naar school te gaan (persoonlijk onderhoud, p. 7). Uw vrouw verklaarde dat uw zoon werd gepest en dat hij daarom na twee maanden van jullie thuis mocht blijven (persoonlijk onderhoud vrouw, p.7). Uit deze verklaringen blijkt dat uw zoon weliswaar naar school kon gaan, maar het slachtoffer was van pestgedrag. U haalt geen bewijzen aan dat uw zoon eventueel niet in een andere school terecht zou kunnen noch dat deze omstandigheden het naar school gaan onmogelijk zou maken.” en “Verder verwijst u naar het tekort aan onderwijs, medische zorg en het feit dat uw zoon en uzelf zouden zijn gediscrimineerd (persoonlijk onderhoud, p.5). Zoals hierboven reeds aangehaald, kan het niveau van basiszorgen in elk Europees land weliswaar verschillen, maar zijn de basisvoorwaarden ook in Griekenland voor u gegarandeerd. U had een leefloon, kon reizen als u dat wilde, uw zoon is ook naar school gegaan. Dat hij stopte had te maken met pesterijen die overal kunnen voorkomen (persoonlijk onderhoud echtgenoot, p. 7). (...)

Ook wat betreft medische hulp stelt u zelf dat u afspraken had bij het Rode Kruis en Artsen zonder Grenzen (persoonlijk onderhoud, p.6), maar dat u deze hulp als onvoldoende beschouwde. Ook hier zijn weer geen bewijzen dat u adequate medische hulp zou ontzegd zijn in Griekenland.” Ook de stelling in het verzoekschrift dat het doorverwijzen naar een organisatie geen adequaat antwoord is op een elementaire behoefte, voornamelijk wanneer het gaat om de gezondheid van een kind, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat er in Griekenland voor hun zoontje geen toegang tot adequate medische zorgen zou bestaan, laat staan dat verzoekers dergelijke hulp zou zijn/worden ontzegd.

In de mate verzoekers thans een medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat hun zoontje een ernstige groeiachterstand heeft en tijdens zijn puberteit medisch opgevolgd moet worden, benadrukt de Raad dat verzoekers voor de beoordeling van de medische problemen van hun zoontje een aanvraag moeten indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers slagen er ook aan de hand van algemene landeninformatie met betrekking tot de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen in Griekenland niet in de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken, zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad herinnert er nogmaals aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers hun persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen, en dat situaties geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen wanneer verzoekers niet in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 91). Verzoekers dienen dus zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, alwaar zij in gebreke blijven. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het gegeven dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn en de werkloosheidsgraad er hoog is, problemen van louter socio-economische aard betreffen dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissingen nog wordt overwogen als volgt: “*Wat betreft het probleem met een onbekende jongeman die uw zoon zou hebben geslagen, kan worden opgemerkt dat het hier gaat om een geïsoleerd incident. U verklaart dat u door de Griekse politie niet zou kunnen worden geholpen (persoonlijk onderhoud, p.7), maar brengt hier geen bewijzen voor aan. Uw vrouw verklaarde trouwens uitdrukkelijk dat ze wist wie de dader was, maar dat ze zijn naam niet durfde te zeggen aan de politie. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat de politie wel zou willen helpen, maar dat ze zeker door de*

vaagheid van jullie verklaringen onmogelijk de dader niet zou kunnen vatten. Het wijst alleszins niet op onwil van hun kant (persoonlijk onderhoud echtgenote p.6).” en “Ook het incident waarbij uw zoon zou zijn geslagen (persoonlijk onderhoud, p. 6), lijkt eerder een geïsoleerd incident te zijn geweest. Bovendien kon u terecht bij de politie en konden ze u enkel niet helpen omdat u ‘iemand had aangeklaagd, maar niet durfde te zeggen waar de dader woonde’ (persoonlijk onderhoud, p.6). Uit niets blijkt dan ook een manifeste onwil van de Griekse politie om u bij te staan en verder te helpen.” De Raad benadrukt dat het incident waarbij verzoekers hun zoontje zou zijn geslagen en de discriminatie waarmee verzoekster naar eigen zeggen te kampen had – zo werd op haar neergekeken en waren de burens niet vriendelijk tegen haar (administratief dossier, stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6) – op zich niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Zoals blijkt uit het voorgaande, dient op basis van de verklaringen van verzoekers bovendien te worden vastgesteld dat zij naar aanleiding van hun ervaringen geen ernstige pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, mits zij uiteraard de nodige stappen hiertoe zetten. Indien verzoekster de identiteit van de persoon die haar zoon zou hebben geslagen kent maar niet wil prijsgeven aan de politie, maken verzoekers het door hun eigen houding echter quasi onmogelijk voor de politie om de dader te vatten. De argumentatie in het verzoekschrift *“Dat zij meermaals benadrukt werd dat zij als dieren behandeld en beschouwd werden, zonder dat de autoriteiten de beslissing namen tussen te komen om deze houding te dwarsen of om de bevolking tot vreedzame samenleven op te roepen.*

In casu had het zieke kind meermaals met racisme te kampen.

Dat de Griekse autoriteiten geenszins iets heeft ondernomen om beiden bevolkingen op te voeden met als gevolg een totaal gebrek aan integratie ten aanzien van de vluchtelingenbevolking en een totaal gebrek aan openheid in hoofde van de Griekse bevolking.

Dat het CGVS de ernst van de toestand niet correct benadert;” kan geen ander licht werpen op het voorgaande.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers geen blijk geven van het feit dat zij afdoende pogingen hebben ondernomen om hun rechten als internationaal beschermd in Griekenland te doen gelden, dat zij *in casu* niet aantonen dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, noch dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie zullen terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, en dat zij aldus in gebreke blijven om aan te tonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland zullen voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 EVRM wordt bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad er nog op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekers reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, en mede in acht genomen wat voorafgaat, hebben verzoekers aldus persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zouden kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland, dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Gelet op het voorgaande kunnen verzoekers evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Verzoekers tonen niet concreet aan dat zij verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat het gegeven dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen van louter socio-economische aard

betreffen dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien hebben verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij in Griekenland moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekers tonen aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91). Zij maken zodoende niet aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, kunnen de door verzoekers neergelegde documenten geen ander licht werpen op het voorgaande. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De door u neergelegde Syrische documenten (identiteitskaarten, familieboekje, legerboekje) hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk ter discussie staat. Het document van Praksis toont enkel aan dat u niet langer voldeed aan de voorwaarden om in een woning van het ESTIA (Emergency Support to Integration and Accommodation) – programma te verblijven (persoonlijk onderhoud, p. 5). Hieruit kan niet worden afgeleid dat er geen toegang tot accommodatie is. Het medisch document uit België toont aan dat de leeftijd van uw zoon op basis van de beenderen wordt geschat op vijf jaar terwijl hij de leeftijd van zeven jaar heeft. Hieruit kan niet worden afgeleid dat er geen toegang tot adequate medische zorgen voor hem bestaat in Griekenland. Aan het document waarin wordt gesteld dat u in Brussel deelnam aan een activiteit van ‘Organisation Jeunesse de la Paix’ kan geen dienstige bewijskracht betreffende uw huidige verzoek om internationale bescherming worden toegekend.”*

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS